

ПЪРВОТО АГЪНЦЕ

Бѣше предпролѣтна сутринь. Чичо Менчо, червендалестъ здравенякъ, дойде отъ къмъ кошарата на овцетѣ. Той седна до печката и съобщи важно, важно: — Жено, Ваклуша си има малко...

Стрина Ана, хубава русокоса жена, предѣше бѣла кжделя, като пускаше дълги-дълги нищки... Щомъ чу приятната вестъ, тя турна вретеното на скута си и попита радостно: — Какво е?

— Бѣло и вакло като майка си, — бѣ отговорътъ на послушния ѝ мъжъ.

— Мжжко или женско.

— Моме е...

— А-а нека ни е живо!

Децата лежаха въ чергитѣ. Недочули добре радостната вестъ, тѣ изнастанаха по ризи, гологлави и боси. И, триейки си очитѣ, се затичаха едно по едно при обичния си татко.

— Татко... татко, какво има?

— Имаме си агне... бѣло агне.

— Ние ще идемъ да го видимъ! Ние ще идемъ...

— Кжде?... кжде?... стойте тука. Защо сте тръгнали боси и необлѣчени? Нали е студено?

Отъ тѣзи думи на бащата палавцитѣ се почувствуваха онеправдани. Тѣ се повърнаха съ почти насълзени очи.

— Елате да ви обуя и облѣка! Елате! — извика майката, като грабна най-малкото и го постави на колѣнетѣ си.

Децата бързо затърсиха дрехи, обувки, шапки, и забрадки. Започнаха съ оживление да се приготвяватъ. И имаше защо...

За малко време всички се приготвиха. Бащата стана и извика: — Хайде!